

Ecou

Stăteam și o priveam în timp ce vorbea... Ar fi putut face asta ore întregi, chiar zile fără să rămână în pană de cuvinte cu care să mă critice. Era ciudat cum ajunsese să disprețuiască tot ce făceam, era ca și cum ar fi putut găsi pretexte pentru orice mișcare, gând, acțiune pe care le întreprindeam, ca și cum totul devenea, brusc, greșit... Ceea ce mă uimea mai mult, și nu în ceea ce o privea pe ea, era tocmai modul absent în care participam la propriul meu surghiun. Mă amuzam teribil privindu-mă cum îi analizam expresiile feței, toate încruntate, disprețuitoare, scârbite și mă gândeam că la cât de mult și răstit vorbește și cum, dacă aș asasina-o și aș pune în practică un plan perfect, tot aș risca să fiu prins din cauza vecinilor. Ar deveni îngrijorați când nu i-ar mai auzi comentariile acide pe fundal, în timp ce ar încerca, după o zi încărcată, să-și savureze cina searbădă în fața televizorului.

Și totuși, dacă aș asasina-o? Cum ar fi? Mă și imaginez în fața judecătorului... *Cum dom'le, de ce am omorât-o? Dacă nu tăcea din gură? Oameni suntem și serios, după o zi de muncă, nu voiam decât liniște!* Cred că primul meu gând după săvârșirea faptei ar fi că în sfârșit pot să mă bălăcesc lipsit de griji în pacea-mi interioară pierdută în momentul în care m-am decis să spun timid *DA!* Deci, dacă, totuși, aș reduce-o la tăcere?

Nu, nu aş otrăvi-o. Înainte să moară ar vorbi, probabil, chiar mai mult decât de obicei, fapt ce ar reuşi să mă aducă la disperare. Sau, dimpotrivă, să îmi atragă atenţia asupra a ceea ce spune, ca un fel de ultim cuvânt din gura osânditului la moarte. Poate chiar i-aş acorda suficientă atenţie la cele debitate. Cine ştie, ar fi culmea să constat că are şi dreptate...

Aş sugruma-o. Daaa, clar! Asta e varianta potrivită, cu ocazia asta aş putea să transform avalanşa aia de cuvinte în ceva cu sens. Probabil ţipetele ei înfricoşate, onomatopeele regurgitate printre tentative eşuate de a respira, m-ar face să mă amuz terbil, ca un psihopat ce sunt. Clar, femeia asta mă aduce la disperare, mă transformă în ceva ce nu credeam că pot fi. Deşi, citisem undeva, mai demult, acum nu aş putea să spun unde, că fiecare din noi îşi ascunde latura criminală, din frica de pedeapsă şi pentru a putea fi acceptaţi de către cei din jur, dar, cu sau fara acceptul celorlalţi, tot i-aş crăpa ţeasta de câte ori deschide gura. Cred că aş găsi un sprijin tacit, o susţinere bolnavă în sufletele vecinilor sictiriţi de tonul ei.

Chiar acum în timp ce vorbeşte, sunt pe punctul de a-i azvârli cartea de pe măsuta de cafea, la care am acces, în ţeasta aia roşcată şi înfoiată, proaspăt venită de la coafor. Ar fi o dublă răzbunare. Să-i mutilez freza aia de funcţionară la Poştă, care aspiră la o relaţie cu un şef chel şi cu mânuţe durdulii şi să-i distrug cartea ei preferată. Iniţial am crezut că a adus-o cu ea când ne-am mutat împreună, ca să pară vreo intelectuală, deşi i-ar fi trebuit mult mai multe cărţi ca să mă convingă, dar apoi am văzut-o că de acolo îşi trăgea în mod repetat seva pasiunii pe care mi-o înapoia prin injurii şi cuvinte pline de regrete legate de relaţia noas-

ră toxică. Dumnezeu, ce aberații îmi trec prin gând... Și uite-o! Continuă să vorbească! Nici nu îmi mai dau seama dacă am mai auzit povestea asta sau pur și simplu am ajuns să o cunosc atât de bine încât intuiesc ce urmează să spună. M-aș ridica de la masă, dar cred că nebuna o ia razna dacă îi dau impresia că nu mai sunt dispus să îmi pierd timpul cu așa ceva... CEVA e complet greșit în peisajul acesta!

- Iubita, nu putem totuși să depășim momentul? Ai dreptate în tot ceea ce spui și crede-mă că dacă îmi dădeam seama de la început cât de greșit procedez, cu siguranță aș fi făcut altfel (Nu am nici cea mai vagă idee pentru ce îmi cer scuze, dar asta e o problemă de mult depășită)... Hai iartă-mă, te rog, hai să ne petrecem seara împreună, toată ziua am așteptat momentul ăsta (cu teamă și resemnare), să pot să te strâng în brațe (preferabil de gât dacă nu te oprești) și să te iubesc... (poate măcar acum, cât vorbesc eu, faci și tu o pauză).

Chiar, dacă aș vorbi eu mai mult? Să inversăm puțin rolurile. Să trăncănesc și eu ca o moară hodorogită. Cum despre ce? Spre exemplu, despre ziua când m-a lăsat să o aștept ca prostu' în fața restaurantului aproape o oră, pe motiv că așa-i șade bine unei femei, să se lase așteptată, până când mi s-au ofilit și florile și apoi, evident, a fost cazul să puncteze și acest aspect... că poate totuși, dacă alocam mai mult timp și răbdare în ceea ce privește alegerea unui buchet, nu aș fi optat pentru ceva atât de searbăd și pălit. Sau când am dus-o la petrecerea de sfârșit de an a firmei, la un restaurant cu specific italianesc și ea, obișnuită ca la maică-sa acasă, întreba chelnerul când se servesc sarmalele, că nu voia să se răcească mămăliga. Deh, sărbă-

toarea fără sarmale, nu e sărbătoare!. Ori poate când s-a îm-
bătut atât de tare de ziua mamei mele, încât voia să-i arate
frățiorului meu mai mic ce înseamnă un dans la bară. Cu
siguranță ar găsi o explicație logică (în capul ei) pentru
toată povestea. Sigur era în scop educativ și până la urmă,
ce? Doar eram în familie... Sau când mi-a stricat ambre-
iajul la mașină și nu i-am zis nimic deși a trebuit să suport
toate cheltuielile și miorlăitul ei căci eram nevoiți acum să
mergem pe jos la serviciu. Nu de alta, dar țărancă se cam o-
bișnuise să meargă pe patru roți oriunde avea nevoie.
Pentru ea era ca un standard al statutului social la care pre-
tindea că se află... Doamne, și câte și mai câte...

Încă n-a tăcut. Cică e normal să aștept cu nerăbdare să
ajung acasă, că dacă nu era ea nu aveam nici casă. Mititica
de ea, cum a rășărit în calea-mi, pentru a-mi aduce numai
împliniri și realizări. Aș fi dormit pe bancă în parc dacă nu
era ea. De parcă, atunci când ne-am cunoscut, n-aș fi avut
apartament cu două camere, la etajul 1, dar parvenita voia
să stea mai aproape de centru și am fost nevoit să-l schimb
pe garsoniera asta care devine din ce în ce mai puțin în-
căpătoare. Nici să fug de ea, n-am cum.

E clar, nu-mi tihnește mâncarea ei arsă nici în seara
asta. M-am resemnat oricum, de luni bune mănânc pe furiș
în oraș. De obicei ajung acasă cu prânzul și cina servite prin
vreun fast-food obscur, controlându-mi hainele, înainte să
intru în casă, ca nu cumva să fi scăpat vreo picătură de
muștar sau ketch-up pe cămășile călcate de draga mea
iubită. Doamne, cine ar auzi-o aberând câte chestii face
pentru mine, ar lua-o de nevastă! Uite, la asta nu m-am
gândit! Să o laud cu fiecare ocazie oricui are sau n-are chef

să mă asculte, poate se îndrăgostește vreun nefericit de ea și scap de-o grijă...

Bun...unde am ajuns cu țipetele?? Ah, era să pierd șirul și să risc să dau de bănuț că nu dau nici cât o ceapă degerată pe plângerile și criticile ei de doi bani. Stai! Cred că tocmai a spus că nu mai mă suportă și vrea să plece la maică-sa și tocmai acum m-am găsit și eu să nu fiu atent la ceea ce spune! Hai, te rog, repetă, nu vreau să îmi fac speranțe deșarte și apoi să aflu că am înțeles greșit!

Cică ăsta e momentul în care ar trebui să fac ceva să salvez relația noastră... Vai, tremur, tremur de neliniște și frică... Ah, nu mă înțelegeți greșit, nu îmi este frică că o pierd, ci mi-e teamă că voi reacționa aiurea și se va răzgândi. Orice, dar nu asta! Zeilor, aveți milă! Dacă am termina mascarada asta mai repede, poate mai prind și eu ultimele minute din meci. Oricum, fixează telecomanda aia cu maxilarul încleștat și tot fac calcule, că ceas n-am. Păi n-am, că tot eu sunt de vină că am uitat să-i pun baterie. Mai bine îmi îndrept privirile în altă parte, nu de alta, dar își aduce aminte și de acest aspect și în ritmul ăsta nu mai terminăm niciodată...

Când am devenit eu așa resemnat? Să mă vadă maică-mea cum stau ca o bovină cu ochi jilavi și nu îndrăznesc să mă apar... Ar râde de mine din tot sufletul, mi-ar spune că mi-am găsit nașul (nașa, eventual), nu mai fac eu pe interesantul, nu mai bat cu pumnul în masă și a-menițin în stânga și în dreapta, fără să suport nicio consecință...

Ceva în mine se revoltă când mă gândesc la toată situația asta. Aș pleca fără să mă uit înapoi, dar m-ar deranja cumplit să o aud pe fundal văicărindu-se ca și cum toată liniștea aceea de care ar trebui să mă bucur, în timp ce

pășesc sigur pe mine spre libertate, s-ar spulbera subit ca un suflu disperat al unui spânzurat... Chiar e necesar să suport așa ceva? Ani și ani de zile? Ce ar putea să mă aștepte în viitor? Mi-e imposibil să cred că s-ar putea schimba ceva în toată această dinamică bolnavă. Și totuși nu mă pot mobiliza Sau pot, dar aleg să-mi plâng de milă?

Mă ridic. Pare surprinsă. Nu simt nevoia să îi spun nimic, nu am chef să mă justific, nu îmi doresc o rezolvare la aceasta ecuație cu două necunoscute. Vreau doar să nu mai fie nimic după semnul „egal“. Nu vreau să îi explic, vreau doar să se aștearnă liniștea. Clar nu mai am șanse să văd nici măcar finalul meciului, căci știu că ar fi fost o mică victorie, umbrită rapid. Îmi trag o pereche uzată de blugi pe mine și pentru un moment e liniște la mine în gând...

- Doar dracu' te-ar putea convinge să taci din gură, așa-i? Creatură isterică ce ești! Și nici măcar dracu' în toată splendoarea lui n-ar reuși! S-ar târâ în abis, resemnat, că a dat de o ființă abominabilă, ceva de speriat, mai ca el. Și-ar turna benevol cenușă în urechi numai să nu te mai audă cum te văicărești! Târfă proastă, de doi lei, ce ești! Nici măcar la orizontală nu ți-ai scoate banii de o pâine, la ce javră frigidă ești! Da, plec! Ce te miri ca proasta-n târg? De ani de zile te aud pe fundal, m-am săturat! Înțelegi?!? Ești capabilă să sintetizezi ideea, bovină fără haz? Și dacă te întrebi unde plec, răspunsul e ...departe! Oriunde! Nu contează, mă descurc, așa dobitoc și inutil cum mă consideri. Rămâi cu casa și rate și facturi și ce îți mai pofteste inima aia acră a ta, fandosită cretină ce ești! Te miră? Cred și eu... Până și eu sunt mirat că am reușit să articulez atâtea